

nogen grund til at sprede frygt i befolkningen for fremtiden og fremtidens velfærdssamfund.

Jeg synes, hr. Erhard Jakobsen meget klart trak det op, da han sagde: Tror man virkelig, at man får flere i arbejde, fordi man sætter satserne ned? Og dernæst: Hvilke satser er det egentlig, der skal sættes ned? For det er jo efterlønsmodtagere og pensionister, vi her taler om.

Jeg har her en udskrift af det, hr. Kim Behnke sagde, som jeg vil citere fra:

»Folk handler rationelt, og derfor har vi 1,9 millioner danskere på offentlige overførsler.«

For det første må jeg sige, at hr. Kim Behnke er meget dårligt informeret, og for det andet, at det er på grænsen til at være usandt.

Jeg står her med en liste over, hvad det egentlig er for mennesker, der er på overførselsindkomster, og af den fremgår det, at der i dagens Danmark er 710.000 folkepensionister, 270.000 førtidspensionister og 116.000 efterlønsmodtagere, og så er der en række andre mennesker, som desværre er henvist til dagpenge eller kontanthjælp, fordi der ikke er andre muligheder.

Lad os nu antage, at vi kan etablere bare et lille bitte nationalt kompromis i dag, som går på, at det vel ikke er folkepensionisterne, der skal hives ud af overførselsindkomsterne, og at det vel heller ikke er efterlønsmodtagerne. Og vi må vel antage, at en stor del af de mennesker, der er på førtidspension i dag, har det så dårligt, at heller ikke de kan komme i arbejde.

Der er måske nogle af dem, der har visse muligheder, som vi også arbejder med. Men hvis vi bare tager de tre grupper: folkepensionisterne, førtidspensionisterne og efterlønsmodtagerne, og ganske enkelt lægger dem sammen, får vi godt 1 million mennesker, der modtager overførselsindkomster, og hvoraf den største gruppe er 710.000 folkepensionister. Tilbage bliver et tal i størrelsesordenen ½ million mennesker, der er på overførselsindkomster enten via arbejdsløshedsdagpenge eller via kontanthjælp, eller som er på orlovsydelse, hvilket vi jo i dag har bekræftet hinanden i er en god ting.

Lad os nu ikke forfalde til talgymnastik og give befolkningen anledning til en større frygt, som i øvrigt er ubegrundet. Lad os se på virkeligheden, komme ned på jorden og gøre os klart, at vi har et godt og velfungerende velfærdssamfund.

Jeg vil i hvert fald ikke acceptere, at man med et fingerknips forsøger at flytte 710.000 folkepensionister over i den gruppe, som man kalder mennesker, der handler rationelt ved at benytte

sig af muligheden for at modtage overførselsindkomster.

Folkepensionisterne kan være fuldstændig sikre på, at det meget klare signal her i dag er, at folkepensionens grundbeløb ikke vil blive ændret. Det er kommet for at blive. Det er selve det faste fundament for al fremtidig pensionsopsparing hertilands.

Jeg skal derfor slutte mine bemærkninger med at konstatere, at vi har råd til et velfærdssamfund. Vi har råd til det, hvis vi fastholder vores grundlæggende solidaritet, men også hvis vi forstår at forny det uden at svigte den grundpille, det hele bygger på.

Desuden er økonomien faktisk god. Dette lands økonomiske karakterbog hører til de bedste i Europa. Hvis vi fortsætter den linje, vi har lagt – og det gør vi – står vi i de næste 2-3 år foran den fuldstændig enestående historiske chance, at vi ved årtusindskiftet er sluppet af med vores udlandsgæld og vil have taget godt fat på nedtrapningen af vores statsgæld, har den lave inflation under kontrol og har mange flere mennesker i arbejde.

Vi kan videreføre den linje, der faktisk er i gang, og hvis nogle skulle have glemt det, så husk bare lige den enkelte oplysning, at fra marts måned sidste år og til januar-februar i år er arbejdsløshedsstallet nedbragt med over 53.000 mennesker!

Og for første gang i en hel del år kommer vi under 300.000 ledige mennesker i dette forår, og med en konstant opadgående beskæftigelse og en konsekvent faldende arbejdsløshed har vi i løbet af 2-3 år alle chancer for at vise, at nu er diskussionen om, hvorvidt det kan lykkes at få arbejdsløsheden ned og beskæftigelsen op, en meget teoretisk diskussion.

Jeg vil slutte med at sige, at det er nu engang sådan, at hvis der er økonomisk fremgang på et ordentligt, bæredygtigt grundlag, og hvis mennesker, der ikke ved egen skyld kommer ud i nederlag, kan være sikre på, at dette velfærdssamfund tilbyder dem nye chancer, som bygger på tryghed, på rettigheder og på pligter, så har dette velfærdssamfund alle muligheder for at komme godt rustet ind i næste århundrede, velfungerende, med styr på økonomien og med nyt håb og nye chancer for de udstødte mennesker, der i dag synes, det ser besværligt ud.